

Sygn. akt II Ka 453/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SO Wiesław Oryl

SO Ryszard Warda /spr./

Protokolant: Kamila Duszak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: A. O.

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015 r. na rozprawie

sprawy **K. K.**

oskarżonego o czyny z art. 178a§2 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt II K 1268/13

orzeka:

1. **zaskarżony wyrok w części dotyczącej punktu II a/o uchyla i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi rejonowemu w Ostrołęce;**
2. **w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
3. **kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa;**
4. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. 516,60 zł z VAT za obronę z urzędu przed Sądem II instancji.**

Sygn. akt II Ka 453/15

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 4 sierpnia 2013 r na drodze publicznej w miejscowości S. gmina K., będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo określone w art. 178a§2 k.k. przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce, sygn. II K 1432/11, jak również znajdując się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia rowerów orzeczonych za w/w przestępstwo, kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem: I bad.-0,38 mg/l, II bad.-0,36 mg/ III bad.-0,37 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2. w dniu 4 sierpnia 2013 r w miejscowości S. gmina K., skierował ściganie o przestępstwo z art. 178a§2 k.k. na S. K. w sprawie (...), (...) (...) w ten sposób, że podczas badania stanu trzeźwości urządzeniem typu A. Sensor IV (...) podał się za S. K. i podrobił dokument w postaci Protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym poprzez nakreślenie imienia i nazwiska S. K., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce z dnia sygn. II K 1076/08, którą odbywał w okresie od 7 kwietnia 2012 roku do 25 kwietnia 2013 roku,

tj. o czyn z art. 235 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 19 października 2015 r. wydanym w sprawie sygn. II K 1268/13 w ramach zarzucanego oskarżonemu K. K. w pkt. 1 a/o czynu, uznał go za winnego tego, że w dniu 4 sierpnia 2013 r na drodze publicznej w miejscowości S. gmina K., kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem: I bad.- 0,38 mg/l, II bad.-0,36 mg/l, III bad.-0,37 mg/l i przyjął, iż czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87 § la k.w., kwalifikując go z art. 87 § la k.w. W ramach zarzucanego oskarżonemu czynu z pkt. 2 a/o uznał go za winnego tego, że w dniu 4 sierpnia 2013 r. na drodze publicznej w miejscowości S. gmina K. podczas badania stanu trzeźwości urządzeniem typu A. Sensor IV (...) podał się za S. K. i podpisał dokument w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym poprzez nakreślenie imienia i nazwiska (...), czym umyślnie wprowadził w błąd organ państwowy upoważniony z mocy ustawy do legitymowania - funkcjonariusza Policji co do tożsamości własnej i przyjął, iż czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 65§1 pkt. 1 k.w., kwalifikując go z art. 65§1 pkt. 1 k.w. Na podstawie art. 45§1 k.w. oraz art. 5§1 pkt. 4 k.p.w. w zw. z art. 62§2 k.p.w. Sąd Rejonowy postępowanie odnośnie wyżej opisanych czynów umorzył. Jednocześnie Sąd w ramach zarzucanego K. K. czynu z pkt. 1 a/o uznał go za winnego tego, że w dniu 4 sierpnia 2013 r. na drodze publicznej w miejscowości S. gmina K., znajdując się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia rowerów orzeczonych przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie sygn. II K 1432/11, kierował rowerem i czyn ten zakwalifikował z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. skazał go i na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W dalszej części wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego ustanowionego z urzędu adw. J. P. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 619,92 zł w tym, należny podatek 23 % VAT. Na podstawie art. 624§1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia na jego niekorzyść wniósł oskarżyciel publiczny. Orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 270§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. poprzez błędną subsumpcję ustalonego stanu faktycznego i nie zastosowanie przytoczonego przepisu jako podstawy skazania oskarżonego za przestępstwo podrobienia w celu użycia za autentyczny dokumentu protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym poprzez nakreślenie podpisu S. K., którego to czynu oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego przestępstwa. Wskazując powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w odpowiedniej części i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na pełną akceptację.

Sąd Rejonowy ustalił, że K. K. w dniu 4 sierpnia 2013 r. podczas badania stanu trzeźwości urządzeniem typu A. Sensor podał się za S. K. i podpisał dokument w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym poprzez nakreślenie imienia i nazwiska (...). Mając na uwadze tego rodzaju ustalenia faktyczne Sąd

orzekający uznał czyn oskarżonego za wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 65§1 pkt. 1 k.w. i wobec upływu terminu przedawnienia karalności umorzył w tym zakresie postępowanie.

Sąd I instancji wypowiedział się krytycznie odnośnie przyjęcia postulowanej przez prokuratora kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego z art. 270§1 k.k. W tym temacie Sąd powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 17 września 2002 r. w sprawie sygn. IV KK 240/02, zgodnie z którym działanie sprawcy, polegające na podpisaniu się nazwiskiem innej osoby na protokole zatrzymania i protokole przesłuchania sprawcy wykroczenia, nie może być uznane za podrobienie dokumentu w rozumieniu art. 270§1 k.k.

Z powyższym stanowiskiem Sądu I instancji nie sposób się zgodzić. Apelujący w złożonym środku odwoławczym trafnie zauważył, iż dokonana przez Sąd wykładnia przepisu art. 270§1 k.k. jest nieaktualna. Oskarżony K. K. nie sporządził odrębnego oświadczenia potwierdzającego jego dane osobowe, lecz potwierdził jako uczestnik czynności procesowej fałszywym podpisem nieprawdziwe dane w protokole utrwalającym tę czynność procesową i uczynił to w celu użycia tego protokołu jako dokumentu autentycznego. Tego rodzaju ocena okoliczności faktycznych może rodzić odpowiedzialność karną za czyn z art. 270§1 k.k. Na taki kierunek wskazuje pogląd prawny wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2005 r., sygn. I KZP 2/05. Sąd Najwyższy ostatecznie rozstrzygnął dotychczasowe rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, podważając jednocześnie argumentację przytoczoną w powołanym przez Sąd I instancji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2002 r. w sprawie sygn. IV KK 240/02.

W tym stanie rzeczy rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego i argumentację przedstawioną dla jego uzasadnienia uznano za niezasadne. Powyższe wskazania oczywiście nie determinują rodzaju rozstrzygnięcia jakie zapadnie w przyszłości w zakresie odpowiedzialności karnej K. K., ale powodują, że aktualną subsumpcję, będącą konsekwencją dokonanych ustaleń faktycznych, należało uznać za wadliwą. Wobec powyższego argumentacja skarżącego i w konsekwencji także sformułowany wniosek o uchyleniu wyroku, musiały zostać uznane za zasadne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien przeprowadzić na nowo przewód w całości w zakresie czynu z punktu II aktu oskarżenia, a w szczególności zweryfikować swe zapatrywania prawne w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zachowanie penalizowane art. 270§1 k.k. Konieczne będzie także wnikliwe odniesienie się do wyżej poczynionych uwag oraz zajęcie stanowiska odnośnie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2005 r., sygn. I KZP 2/05.

Z tych względów Sąd Odwoławczy orzekł, jak na wstępie.